

El casament

d'Eva Hipólito

(Obra guanyadora del concurs «Sant Jordi a mil»
convocat pel Centre Català de Luxemburg
en el seu 25è aniversari)

Embotida dins del vestit de núvia, sembla un sac de patates folrat de boatiné. Sembla feliç. O nerviosa. Potser totes dues coses alhora. Porta un ram de flors mig pansides. Però són maques, les flors. Pansidetes, però maques. Les va aconseguir d'ocasió uns quants dies abans del casori. Com que algú (un enemic, segurament, pensava ara) li havia dit que dins d'un gerro amb aigua i una mica d'aspirina les flors es mantindrien prou bé i fins i tot revifarien, ella s'ho va creure i ara ha de patir el resultat depriment d'haver de veure que les pobres flors no només no han millorat, sinó que tenen tota la pinta d'haver passat a millor vida.

El nuvi és un xicot magre i mal pentinat. La seva mare no havia aconseguit mai de la seva vida arribar a pentinar-lo bé. Tenia uns cabells difícils, això és el que li va dir la perruquera del barri abans de fer-li entendre que a clients com aquell calia cobrar un suplement per la dificultat que comportava fer la feina ben feta. Es nota que, tot i la seva feina de cara al públic, no està acostumat a dur corbata. Va una mica suat. De fet, ni se n'adona. Hi té a veure el fet que de petit va perdre el sentit de l'olfacte per culpa d'un experiment que va fer quan tenia quatre anys amb un llapis i un forat del seu nas. Aquest incident, que va acabar amb l'entrada a urgències i posterior operació per part d'un cirurgià que encara no havia acabat del tot els estudis, va fer que des d'aleshores ja no fos capaç de fer servir el nas per ensumar totes les olors, bones i dolentes, que al llarg de la seva vida se li presentarien d'una o altra manera.

Els pocs convidats, majoritàriament família, s'apleguen a la plaça en sortir del Registre Civil. Fan les fotos de rigor i tot seguit fan via cap a un restaurant a la platja, on tenen taula reservada. La lluna de mel està pensada per anar a Santo Domingo. No saben ben bé on cau, però com que sonava a platja, Carib, sol i viatge exòtic, ja els va semblar prou bona idea. Una lluna de mel que podria ser ben romàntica, però que al final no podrà tenir lloc perquè els anul·laran el vol perquè la companyia aèria farà fallida el mateix

dia de la sortida. Però el pitjor de tot serà que no podran convidar els amics a una sessió de diapositives, com ja tenien pensat fer. Una llàstima, perquè el projector de diapositives els havia costat un ull de la cara.

Quan tot hagi passat hauran de tornar a la feina. Ella treballa a una farmàcia. Ell a un banc. «Tens veu de ratolí» li va dir un dia, allà davant de tots els clients. Ella ho va interpretar com un afalac. Ell, com que era molt educat, no va voler contrariar-la i va fer veure que sí, que ho era. Va haver de continuar amb la farsa, i de tal manera que tot va acabar en boda. Això sí, tot passant pel festeig de rigor i la festa de prometatge amb croquetes de bacallà, patates fregides i cava del dolent. Hi ha coses que, si no es tallen de cop, avancen i avancen i al final hom arriba a un punt inimaginable. Aquest n'era un exemple ben clar.

La boda sembla d'allò més normal, com tantes que es fan a diari al Registre Civil. Menys habitual és la cagarada de colom a l'espatlla dreta del vestit. Fa una olor penetrant i nauseabunda. «Vull anar a casa per canviar-me de roba», diu ella. «Ui, no, però què dius, si no es nota», li menteixen els familiars menys avinguts. Tenen gana i no volen esperar més per anar al restaurant. A ella, de fet, tampoc li importa pas tant. Considera aquell dia com un dia qualsevol, res d'especial. Ell, per la seva banda, creu que ja ha arribat al súmmum de l'estupidesa. Tot ha estat una farsa arran d'una ficada de pota ben grossa.

-Escolta, Maria. Em sap greu haver de dir-te això, però la veritat és que mai no vaig tenir intenció que fóssim parella ni molt menys que la cosa podria arribar tan lluny com per casar-nos. Saps de què t'estic parlant, oi? Si no et fa res, d'aquí a uns mesos ens podem divorciar i llestos, entesos? I tan amics!

-Ui, però que dius, amb la il·lusió que em faria a mi ser la teva vídua d'aquí a unes setmanes! -respon ella tot eixugant-se la taca de l'excrement amb la seva corbata- I tan amics!

Com que no sap si aquesta resposta anava de debò o si era una broma, no sap com reaccionar. Durant tot l'àpat no pot treure's del cap aquelles coses que en aquests moments comencen a quadrar: totes aquelles caixes de verí per a formigues, la compra d'aquells ganivets enormes que no necessitaven, aquella insistència, gairebé malaltissa, per anar a inscriure's a

una escola de tir amb l'argument que una dona ha de poder defensar-se i quina millor manera que amb una arma de foc... Passarà la tarda preocupat, però potser els escamarlans l'ajudaran a no pensar-hi. Demà, de ben segur, serà un dia millor.